

[Tyroll]

ganisering af fødevarerforsyningen, fordi også den var boykottet, fordi arbejdsgiverne og kapitalisterne ikke havde fået tilgodeset deres interesser.

Sådanne nærdemokratiske ting var det selvfølgelig rimeligt at tage op i denne debat, og det ville være mere i overensstemmelse med, hvad vi i VS opfatter som nærdemokrati, men nok udtryk for en lidt anden forståelse end den, der eller bliver udtrykt i debatten her i salen.

Men det var nu ikke så meget det, der umiddelbart fik mig til at tænke i retning af Chile og de forsøg, der blev gjort dér på at bygge en anden tilværelse op ud fra selvorganiseringsprincipper. Det var nok så meget de kommentarer og de betegnelser, som arbejderklassen i Chile kom med over for de borgerlige og konservative, når de gik igennem gaderne for at demonstrere, at de var et klart flertal, også et klart demokratisk flertal for en ændring i samfundstilstanden. De betegnede de borgerlige og konservative politikere som mumier, og det er netop denne betegnelse: mumie, jeg føler anledning til at bruge om den redegørelse, der foreligger her, for når jeg skal sammenfatte min mening om redegørelsen, er det for mig at se en mumie-redegørelse.

Det skyldes redegørelsens mangel på fantasi og mangel på inspiration, mangel på perspektiver i retning af nye demokratiske udviklinger. Den bærer kraftigt præg af, at den er udarbejdet på baggrund af en betænkning lavet af folk, der selv er placeret i det repræsentative system, og at man ikke har søgt inddraget folk, som i højere grad har følt problemerne i forbindelse med det nuværende systems funktioner, og derigennem søgt inddraget inspirationer, som i højere grad kunne have lagt op til en nytænkning.

Af dette fremgår det, at jeg ikke deler ministerens forundring over, at de omfattende bestræbelser på at udbrede kendskabet til arbejdsgruppens redegørelse ikke har ført til en omfattende offentlig debat. Redegørelsen er simpelt hen for tam, den kan ikke umiddelbart give forventninger om, at en debat kan medføre store ændringer i mulighederne for at sætte sine interesser igennem i det lokale samfund.

Jeg finder heller ikke, at der er berettigelse for ministerens konklusioner, når han siger, at det synes at være gået op for mange, at

spørgsmålet om nærdemokrati ikke er så enkelt og ligetil, som det fremstilles. Jeg finder heller ikke, at det er rimeligt at sige, at det er svært at mobilisere almindelig interesse for hele det kommunale område efter kommunalreformens gennemførelse. Man har måske nok en fornemmelse af, at beslutningerne er kommet længere væk, men der har været andre handlinger, som viser, at der er en klar interesse i at mobilisere på nogle af de emner, der er lagt ind dér.

Når så ministeren siger, at den manglende aktivitet skulle være udtryk for, at befolkningen har valgt sine særlige repræsentanter til at varetage kommunens samlede tarv og dermed dele sol og vind lige, så mener jeg også, det er ukorrekt. Sandheden bag ministerens konstateringer er, at han vælger at se bort fra en lang række aktiviteter, som lokale grupper har udfoldet for at forsvare deres interesser mod forskellige former for overgreb bl. a. fra det repræsentative demokrati. Disse aktiviteter og deres muligheder for at give resultater vil jeg vende tilbage til.

Først vil jeg beskæftige mig lidt mere med den holdning, der kommer til udtryk i ministerens redegørelse, og som åbenbart er regeringens holdning til disse problemer. Ministerens opfattelse af nærdemokrati går i retning af, at det er et spørgsmål om, hvordan man inden for den lokale struktur kan sikre det enkelte menneskes identifikation med lokalsamfundet. Strukturen ligger ligesom fast som det repræsentative demokratis afgørelse. Det er altså ikke den direkte indflydelse på, hvordan og hvorledes strukturerne skal se ud, der skal være mulighed for at øve for den enkelte, men den enkelte skal i højere grad blot stimuleres til at identificere sig med de beslutninger, som andre træffer på den enkeltes vegne.

Ministeren tilslutter sig en udtalelse fra en anden kommunaldemokratihovding, den engelske ministerkollega, der lyder: »Vi må lære, når vi forvalter i det større, at tilgodeset det mindre.« Ja, det er jo fantastisk. Først bygger man ligesom det større op og lægger rammerne, og så skal man tilpasse de forskellige funktioner, der foregår ude blandt befolkningen, til det tag, man bygger, før bygningen overhovedet er opført. Det er også et udtryk for den måde, som det repræsentative demokrati har udviklet sig på, at der bliver bestemt hen over hovedet på folk. Taget